

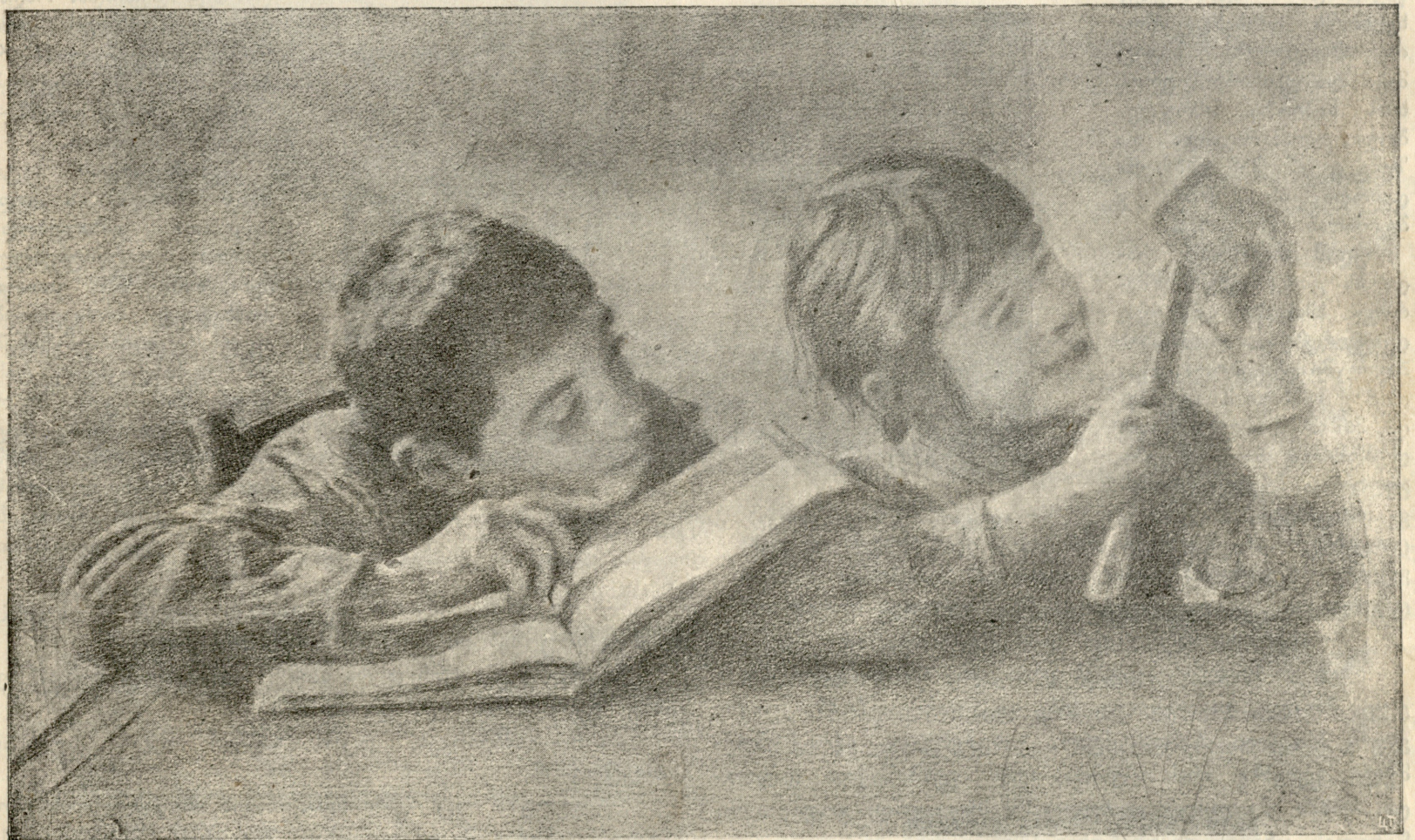
საქართველო საბჭოთა

საბჭოთა რევოლუციური ჟურნალი

გაზეთის № 382.

კვირა, 21 აგვისტო 1911 წ.

დამატების № 67

ცხელუბაძე, ნახტი კ. ქავთარაძისა.

მისი პაწა

სოფლის ბოლოში, სწორს მინდორზე, სდგას ისლით დახურული პატარა ქოხი. იგი სიძველისა გამო ერთი მხრით გადახრილია, ორი ბოძი აქვს მიბჯენილი, რომ არ წამოიქცეს. ქოხი ეკუთვნის სულიერად ავადმყოფს საბრალო ჯვებეს.

ჯვებე მარტოხელო კაცია. ავადმყოფობისა გამო ვერ მუშაობს და იკვებება მეზობლების წყალიებით, უფრო კი მეწისქვილე ბეკოს მამობრივი განწყობილება—ყურადღებით.

სამი თვეა რაც ჯვებეს ერთად-ერთი და წყალში დაიხრჩო. მას დაბადებიდან, როგორც ჯვებეს, „ზნე“ უწოდებდა. მდინარეში ბანაობის დროს მოუარა საცოდავს თურმე და დაიხრჩო. ამ გარემოებამ საშინლად იმოქმედა ჯვებეზე. მას ერთი კვირის განმავლობაში ზედიზედ უწოდებდა ზნე; სიკვდილამდის მიიკვანა, დაასუსტა, გააძვალტყავა. ბოლოს გა-

ტილებულს ქოხს თავი დაანება და სადღაც წავიდა, გადავარდა. დიდს ხანს არ დაბრუნებულა. მაშინ მეზობლებმა სთქვეს:

— ასრულდა ღვთის ნება! ხატზე გადაცემულს ოჯახს მაშ რა დაემართებოდა!

ძმებიც ჰყავდა ჯვებეს. ერთი ბავშვობაში დაჭვლიჯა ცოფიანმა ძაღლმა, მეორე კი ჯარში შემთხვევით გასროლილმა ტყვიამ იმსხვერპლა. ეს კი უფლებას აძლევდა სოფელს, გარისხულს ოჯახს გასდგომოდა. მით უმეტეს, რომ სოფელი ჯვებეს პაპას დამნაშავედა სთვლიდა. მეზობლის დაწვას აბრალებდნენ. იგი თავის დანაშაულებებში არ გამოტყდა. მაშინ დამწვარმა ხატზე გადასცა დამწველი. ჯვებეს პაპა მაშინაც არ გამოტყდა. თითონ მას პირადად არაფერი დამართნია, მაგრამ ძლიერმა ხატმა, რომელზედაც იყო გადაცემული, იმოქმედა მის შვილზე და შვილის-შვილებზე: ჯვებეს დედა დაიწვა; სახეზე მდულარე წყალი გადაესხა. აუწერელ ტანჯვასა და წვალებებში აღმოხდა საცოდავს სული.

ეს პირველი ცით მოვლინებული რისხვა იყო. ამას მოჰყვა სხვები.

ჯვებემ კარგად იცოდა თავისი ხვედრი და ამიტომ ხშირად გარბოდა თავის სოფლიდან.

მეზობლები ხომ დარწმუნებულები იყვნენ ჯვებეს უბედურებაზე.—დღეს ან ხვალ, მის სასჯელს მოელოდნენ.

ჯვებესაც ერიდებოდა ხალხისა, სულ მარტოდ რჩებოდა. თუ ვისმეს შემთხვევით შეხვდებოდა, ძალდატანებით გაუღიმებდა, მიესალმებოდა და სწრაფად განშორდებოდა. ჯვებეს თავი სასტიკ დაშინავედ მიაჩნდა და ამიტომ თვითულის წინ თავს იხრდა, თითქო პატიებას, შენდობას სთხოვდა.

მარტობამ ჯვებე თავის თავთან ლაპარაკს შეიჩვია. სახეს მუდამ ფიქრი უსერავდა. თვალებიდან გამოუქროდა ტანჯვა, მწუხარება. როცა თავის სოფელში იყო, დღით ქოხის წინ დაწვებოდა, პირადმა, უძრავად, ლამით კი ქოხში მოიკალათებდა. დილას განთიადს გაასწრებდა ადგომას,

წავიდოდა მდინარეზე, ხელპირს დაიბანდა სწორედ იმ ადგილზე, სადაც მისი და დაიხრჩო. ერთს ხანს ნაპირზე ჩამოჯდებოდა, ილაპარაკებდა და შემდეგ ან შინ დაბრუნდებოდა, ან მეწისქვილე ბეკოსთან წავიდოდა.

მუდამ თავისთავს რაღაცას უმტკიცებდა. ხშირად ხმასაც აუწევდა, დაიყვირებდა, ლაპარაკის ბოლოში აენთებოდა, თვალეზზე სისხლი მოაწვებოდა. მაშინ მსწავლად მოაგვლივ და მოვლებითანავე დახუჭავდა, სახე აუცახცახდებოდა, ხელეზს გულზე დაიკრებდა და ტრემლიანი, გულდაწყვეტილი შეეკითხებოდა თავის თავს: — ასეა ვითომ?

ხამთარ-ხაფხულ ჯვებეს ერთი და იგივე ტანსაცმელი ეცვა: მოკლე, დაგლეჯილი; სახე დაკარგული ჩოხა, თავზე ეხურა მრგვალი ნაბდის ქუდი, გახუნებული, აქა-იქ ამოქმული. ფეხებზე არას იცვამდა, სულ ფეხშიშველი დადიოდა. ჩოხის იმ ადგილზე, სადაც სამასრე უნდა ყოფილიყო, წვრილის კანაფით მიკერებული ჰქონდა ხის კოლოფი, რომელზედაც ხან ერთი ხელი ჰქონდა ჩამოდებული, ხან მეორე.

ამ კოლოფში ჯვებე რაღაცას მალავდა, არ აჩენდა.

რომ ეკითხათ მისთვის:

— რა გაქვს, ჯვებე, მაგ კოლოფშიო?

ჯვებე ან სულ არ უპასუხებდა, ან მორიდებულად გაუღიმებდა, ეტყოდა:

— ფიცის წამალიო.

##

ამ სოფლისევე მეორე ბოლოში, მთის ჩქარი მდინარის პირად, სდგას წისქვილი. იგი აზნაურს ყარამანს ეკუთვნის და მთელი სოფელის პურსა ჰჭეკავს.

ერთი წელია მას აქეთ, რაც ყარამანმა მეწისქვილედ ბეკო დაიქირავა. იგი ღრმად მოხუცებული კაცია, დაბალი ტანისა, წელში მოხრილი ბეკო. მეზობელი სოფლიდან არის. თავის სოფელში იგი განთქმული „მწყევარი“ იყო. ოცდაათი წელი ემსახურა წმ. გიორგის ერთს უძღ იერესს ხატს და კვლავად განაგრძობდა სამსახურს, რომ ერთს გარემოებას არ შეეცვალა მისი ცხოვრება.

ბეკოს დიდი შემოსავალი ჰქონდა ხატიდან, სახელგანთქმულს მწყევარს და ხატის დიდებულს ჩამგონებელს. ახლო მახლო თუ ვინმე მიმართავდა ხატს გადასაცემად, ბეკოს გვერდს ვერ აუვლიდა. ბეკოაც რამდენიმე ას მანეთს მოუყარა თავი. იგი ძმისას ცხოვრობდა, რადგანაც თითონ უცოლ-შვილო და უმიწაწყლო იყო. ძმა სარგებლობდა ბეკოს ფულით და ამიტომ კარგად ეპყრობოდა. მაგრამ ერთს ღამეს ბეკოს ავაზაკები დაეცნენ და ფული მოსთხოვეს, ბეკომ უარი უთხრა, წინააღმდეგობა გაუწია. ავაზაკებმა იარაღს მიმართეს. ჩხუბის დროს ბეკოს ძმისწული 12 წლის ვაჟი—დაიჭრა. ბეკოც მაგრად გაილახა. ფული, რაც გააჩნდა ბეკოს, მონახეს და წაიღეს. ბეკომ ცემა აიტანა, მაგრამ ძმისწული მძიმედ აღმოჩნდა დაჭრილი და ერთი თვის მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა.

ამის შემდეგ აუხირდნენ ბეკოს ძმაც და რძალიც.

— შენ რომ არ ყოფილიყავი, შვილი ახლაც ცოცხალი მეყოლებოდა! რაღაც ორი გროშისათვის დამალუბინე ვაჟიშვილი!! რა თვალებით შემომყურებ, ნეტავ, ყოველდღე? — აყვიეროდა რძალი.

მაგრამ ბეკოს ხატის იმედი ჰქონდა, ეს „გადასაცემად“ ემზადებოდა. თითონ დარწმუნებული იყო, რომ წმ. გიორგი მოჰხედავდა, მძარცველებს ფულსაც დააბრუნებინებდა და სასტიკადც დასჯიდა. ისიც იყო, ბეკომ დანიშნა დღე, როცა მთელი სოფელი უნდა დასწრებოდა ხატზე გადაცემას, რომ ბეკოსთან ავაზაკები მოვიდნენ და ვააფრთხილეს:

— თუ გადაგიცივართ ხატზე, ორს დღეს არ გაცოცხლებთ, არც შენ და არც შენი ძმის ოჯახსაო!!

გაფრთხილება მაინცა და მაინც ვერ იმოქმედებდა ბეკოზე, მაგრამ ძმამ უთხრა:

— ნუ გამიქირვებ, კაცო, საქმეს! ოჯახი სულ არ დამიქციოო!!

— ეყოფა რაც ვარჩინეთ! მაგის მოწამლულის ენის პატრონი კიდე რამე უბედურებას შეგვეყრის. მოგვშორდეს! წავიდეს!!—ამბობდა, ბეკოს რძალი.

შეუძლებელი შეიქმნა ძმისას ცხოვრება, ვერც ხატზე გადასცა ავაზაკები, ვერც არა მოიმოქმედა. ხალხშიც მითქმა მოთქმა დაიწყეს:

— თუ სხვებს შევლის და ხატს აგონებს, ახლა რა მოუვიდა? რად არ მიმართავს წმ. გიორგისაო?!

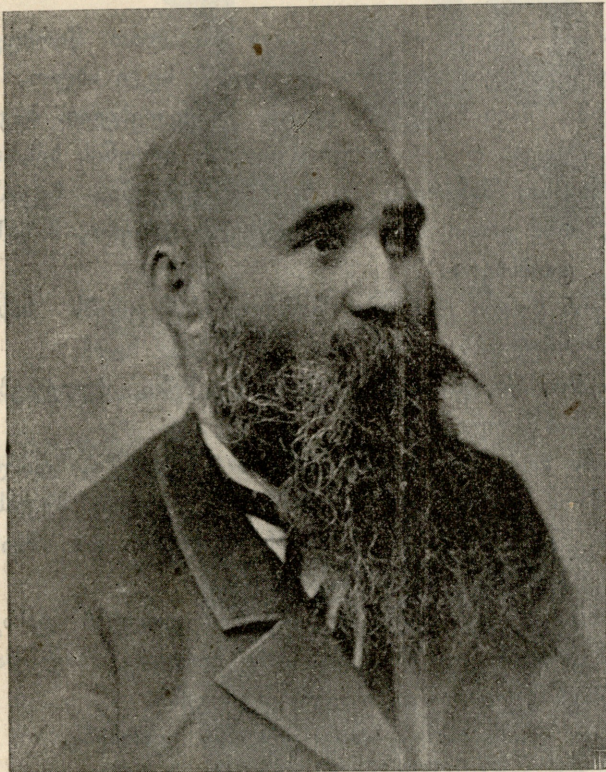
ამის შემდეგ ბეკოს მხოლოდ და აბარება დარჩენოდა. ასეც მოიქცა. შეჰკრა ბარგი და მოშორდა თავის სოფელს. ყარამანს იგი მაშინ შეჰხვდა, როცა მეტი გაქირვების გამო მათხოვრობდა სოფლად და მოწყალეობით იკვებებოდა. იმ დროს ყარამანს მეწისქვილე არა ჰყავდა. ბეკოს უთხრა:

„რად მათხოვრობ? წამომყევი, წისქვილი ჩაიბარე და ჯამაგირსაც დაგინიშნავო!!“

ბეკო დათანხმდა. ამის შემდეგ იგი ყარამანის წისქვილში დაბინავდა და მთელმა სოფელმა გაიცნო. უმთავრესად გაიცნო იგი ჯვებემ, რომელიც თითქმის მთელი დღე მასთან იმყოფებოდა. ბეკოს ჯვებეცოდებოდა და ზრუნავდა მისთვის:—აქმევდა, ასმევდა. ჯვებესაც უხშირა სიარულს ბეკოსთან. ბეკოს პირველად ერიდებოდა მისი, მაგრამ მალე

ალაგირახ (თერგის ოლქი) ქართულ სკოლის ახალი შენობა.

† 1911 წ. 29 ივლისს.

ქავკასიის პირველი ქილოგრაფი გრაფთა ტატიშვილი.

ასე იტყოდა ბეკო დილის წყევას. ჯვებე კი უსმენდა მას იქვე ხის ძირში მიმაღული. უსმენდა ცახცახით, მთელის ტანის კანკალით. ადგილ-ადგილ ვერ აიტანდა იგი ბეკოს სიტყვებს და ყურში თითებს დაიცომა. მაშინ სძულდა მას ბეკო. თავს იკავებდა, რომ არ მივარდნილიყო და არ ამოეგლიჯა მისთვის ენა. თანაც ეშინოდა ბეკოსი, რადგანაც ბეკო წყევას დროს მრისხანე სახეს იღებდა, თვალებიდან ცეცხლს აფრქვევდა და ისეთის ხმით შეჭალალებდა ზეცას, თითქო არღვევდა ცას და ზეციერის მიუწლომელ ტახტს ასწვდებოდა.

წყევლის შემდეგ ბეკო ოთხივე კუთხით გადაიწერდა პირ-ჯვარს, განსაკუთრებით ამომავალს მზეს სცემდა თაყვანს და წისქვილის კარებისკენ გასწევდა. მაშინ ჯვებეც მოშორდებოდა ხეს და დაუძახებდა:

— ბეკო ბეკო!

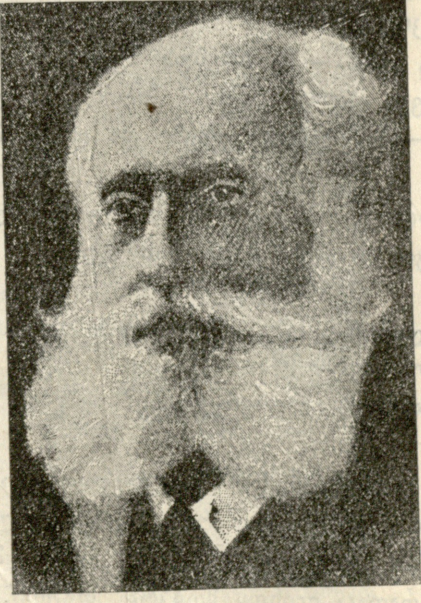
ბეკო ერთი შეკრთებოდა, მოიხედავდა და, რა დანია-ხავდა ჯვებეს, ეტყოდა:

— მოდი, მოდი, საცოდავო ჯვებე! მოდი, პური ქამე!! ჯვებე მორჩილად დაჰკიდებდა თავს და ბეკოს წისქვილში შეჰყვებოდა.

**

წისქვილის ცოტა მოშორებით, მდინარის პირად, იყო ტყე, თითქმის სულ ლიფნის ხეების ტყე, დახლართული იყო ეკალნარით და კაცი ადვილად ვერ შევიდოდა. ეს ადგილი ქაობიანი იყო. მდინარე ტბად იღვა და აქ-იქ ხავსი ჰქონდა მოკიდებული. აქ იღვა, თითქმის წყალში, ორიოდე ძეწნა¹⁾. ზუსტი ცოცხლო იყო ეს ადგილი. ძვირად თუ ჩიტი მაქცია დააჯდებოდა ლიფნის გამხმარს ტოტს, ან ქინქრაქა²⁾ თავისებური ჰყვილით გადააფრინდებოდა ტყეს. გზაც შორს უვლიდა ამ ადგილს. შორიდან შესაზარად გამოიყურებოდა ტყე, იგი შავი, გულჩახვეული იყო. შესაბრალისი იყო ძეწნები; მათ ლამაზთ და ნაზთ-ლიფნის ტყე ჰბურავდა, გარს ეხვეოდა, სულს უხუთავდა. მრავალი ღრეებით შეხეტქილი ნაპირი საშინლად გამოიყურებოდა, — ლიფნის მოწითა-ნო ფესვები ზღაპრული მრავალფეხსავით წყალში ექანებოდა და ტბის გალიბულს ხავს შესაზარად ატოკებდა. ეს ადგილი ღამ-ღამობით უფრო მკაცრი და საშიში იყო.

სწორედ ეს ადგილი აირჩია ბეკომ სალამოს სალოცავად. ერთს გამხმარ ლიფნის ძირში მუხლ-მოყრილი გულ-

ცნობილი მეცნიერი

მაქს ნორდაუ, სიონისტების I მე-X კანგრესის თავმჯდომარე.

1) ტირიფის მაგვარი ხე.
2) პატარა ჩიტი.

შეეჩვია. ხოლო ჯვებემ კარგად გაიცნო ეს უცხო სოფლის კაცი და მთელის გულით მიენდო მას.

ბეკოს არ ჰყავდა დავიწყებული ის მძარცველები და მკვლელები, რომლებმაც იგი გამათხოვრეს და ასე გააუბედურეს. ყოველს დილას და საღამოს სწყევლიდა მათ ბეკო. ამას კი ვერ ეწყობოდა ჯვებე, რადგანაც მას ვერ ასმენდა კაცი ვერც ღვთის და ვერც სასწაულ-მომკმედის ხატის სახელს. ჯვებე, როგორც ტყვიას ნადირი, ისე გაურბოდა ყოველს იმას, რაც მას ეკლესიას, ლოცვას, ხატს აგონებდა. როდესაც გაიგო მან ბეკოს ჩვეულება, ეწყინა და სცდილობდა იმ დროს, როცა ბეკო წყევას იყო, არ ენახა იგი, მაგრამ ვერ ახერხებდა და უნებლიედ მაშინ გაჩნდებოდა წისქვილის ახლო-მახლო, როცა ბეკო გაცხარებული სწყევლიდა თავის დამღუპველთ. ბეკო კი ყოველს დილას ადრე გამოვიდოდა წისქვილიდან, დაიბანდა ხელპირს და შეუდგებოდა წყევას. ხელაპყრობილი, ქუდმოხდილი ასე მიმართავდა იგი წმ. გიორგის:

— მოგმართავ შენ, წმინდაო გიორგი, ქრისტეს ჯარის მთავარ სარდალო, სწორუპოვარო მეომარო! მოგმართავ უღირსი მონა შენი, რომელიც ოცდაათი წელი გემსახურა და გადიდა!! წმინდაო და უძლეველო! შენი რისხვის ლახვარი სამკვდროდ სტყორცნე ჩემს გამატიალბებელს, ჩემს დამღუპველს, მცირე წლოვანი ძმისწულის მკვლელს! გაუბე თავი ღვთის მგმობელს, ჩაუქრე თვალის სინათლე ბოროტს და ეშმაკეულს! ამოჰკლიჯე გული, წარკვეთე ფეხები, ხელები! გენია-ცეცხლი მოუკიდე მას, გააბოროტე, რომ იწვევს ანთებულს ნაკვერჩხალზე და რბილი ბუმბული ეგონოს იგი, რომ მამა-პაპათა ძვალს ღრნიდეს იგი, ვით გახელებული ძაღლი და შაქრის ყინული ეგონოს იგი!! არბენინე სოფლიდან სოფელში, სახლიდან სახლში, და ცეცხლად და ნაპერწკლად აღიარებინე საშინელი დანაშაული, რომ ყოველი კაცი, თუ ქალი, დიდი, თუ პატარა, შორს გაუდგეს ვას, ქვები მიაყაროს, ახლო არ მიიკაროს, აძაგოს, სღევნოს, აწამოს!!! ამინ!

მზურვალედ სწყევლიდა იგი ყოველს სალამოს მის გამძარცველთ, გამატილებელთ. შებინდებოდა თუ არა, ბეკო წამოვიდოდა ამ ტყისკენ. შესვლის წინ ერთს ხანს შეჩერდებოდა, უკან მოიხედავდა.

— ა?!—შესძახებდა ხმა მაღლა და, რა დარწმუნდებოდა, რომ ახლო-მახლო არავინ იყო, დიდის ზოკრძალებით შევიდოდა დაბურულს ტყეში და ლიფნის ხეს მიუახლოვდებოდა,

ბეკო დარწმუნებული იყო, რომ თვალყურს არავინ ადევნებდა. ეს ადგილიც იმისთვის აირჩია, რომ მტკიცედ შეენახა თავისი საიდუმლოება. რა თქმა უნდა, ტყეში შესვლა ბნელ ღამეში ბეკოს არ აზინებდა, რადგანაც წისქვილში ცხოვრებამ უკვე შეაჩვია ღამის იდუმალებას. ესეც რომ არ იყოს, ბეკო დარწმუნებული იყო წმ. გიორგის უტყუარს მფარველობაზე ბევრი შელოცვაც იცოდა.

მიჩნეულს ხეს მორიდებით, ჩუმის ლიაცვით მიუახლოვდებოდა ბეკო. ხელს შეახებდა მას და მადლობას შესწირავდა იმ ღმერთს, რომელმაც იგი დაუბრკოლებლად შემოიყვანა დღეს ტყეში. ილოცავდა ერთს ხანს და მერე მთავარ საგანზე გადავიდოდა.

— მოველ კვლავ მონა შენი უღირსი და მოგიტანე ცოდვილის გულის ნადები—ჩემი სულის ცეცხლი და გენია! შეისმინე ჩემი თხოვნა, ცხოველ-მყოფელო ქრისტე ღმერთო, ღვათსმზობელო მარიამ, მთავარ ანგელოზო მიქელ-გაბრიელო, და ჩემი საწყალი თავის მფარველო და ნათელ ბატონო წმ. გიორგი!!

ამის შემდეგ დასწყევლიდა ბეკო მტერთ; ახალს და ახალს სასჯელს ითხოვდა მათთვის.

გათავებდა წყევას თუ არა, ამოიღებდა გულის ჯიბიდან ლურსმანს და ლიფნის ხეში შეასობდა.

— სანამდის ეს ლურსმანი თავისივე ძალით არ ამოვარდება ამ ხიდან, მანამდე გასკრას ჩემმა სატყვამ!—იტყუა და ბეკო და მობრუნდებოდა უკან. ტყიდან გამოსვლისას ერთს კიდევ შესძახებდა:

— ა?!—და გამოსწევდა წასქვილისკენ.

წისქვილთან შეხვდებოდა მას ჯვებე. იგი მიუახლოვდებოდა ბეკოს, ჩაჰხედავდა თვალებში.

— კიდევ?—ჰკითხავდა ჯვებე.

— კი, ჩემო ჯვებე! მოდი, ვიფახშმოთ კიდევ!!

მაგრამ ჯვებე ბეკოს არ მოუცდიდა და აჩქარებულის ნაბიჯით მოსცილდებოდა.

— საით, საით?—შესძახებდა ბეკო.

— ახლავე, ახლავე, შენი ჭირიმე! ახლავე, ბატონო, ჩემო ბეკო!!—უპასუხებდა ჯვებე და ღამის ბნელში მიიმალდებოდა.

— საწყალობელი ჯვებე! საცოდავი ჯვებე!!—ჩაიღო-პარაკებდა ბეკო და შევიდოდა წისქვილში.

**

ერთს საღამოს ჯვებე წისქვილში არ მოვიდა. ამ გარემოებამ ბეკო შეაფიქრა.

— სად არის საცოდავი ჯვებე? იქნება ჰშია?—სწუხდა ბეკო.

შელამდა კიდევ. ბეკომ ჩვეულებისამებრ წისქვილის კარი დაკეტა და ტყისკენ გაემართა. აღასრულა თავის ჩვეულება, შეარტო ლურსმანი და ის იყო მობრუნდა თუ არა, შორით რაღაც ლანდს მოჰკრა თვალი. ბეკო შეკრთა. უყურები ცქვიტა. ფეხის ხმა მოესმა. შეშინდა, იგრძნო, რომ თმა ყალბზე დაუდგა. პირჯვარი გადაიწერა და ფეხაკრეფით წავიდა იქეთკენ, საიდანაც ხმაურობა მოესმა: „ნუ თუ ვინმე ისმენდა ჩემს სიტყვებს? ვანმე უყურებდა ჩემს ლიტანიებს?“ გაიფიქრა ბეკომ.

ბეკოს თვალი სჯამოდ უჭრიდა. მიანდირესავით დაუწყო შეას მიდამოს თვალიერება. კვლავ მოჰკრა თვალი ლანდს.

— ა?!—შეეკითხა თავს და კანკალით წარსდგა წინ რამდენიმე ნაბიჯი. ამ დროს მის წინ, სულ ახლო, გაირბინა ლანდმა. შავი იყო იგი, დიდი, უშველებელი. ბეკო მუხლებში ჩაიკეცა. ლანდი მიიჭრა ბეკოს ლიფნის ხესთან, ხელები შეაქანა, შეჩერდა და ხეს დაუჯაკუნა. ბეკომ ყური მოჰკრა, რომ ერთი გამხმარი ტოტი მოიმტვრა, მიწაზე დავარდა... დაიმხვრა.

ბეკოს სული ეხუთება, განაბული უყურებს სასწაულს. თანაც ჩურჩულებს:

— ჰო, წმ. გიორგი, გამოიჩინე შენი ძლიერება! მოიმოქმედე სასწაული!!

ერთს ხანს შავი ლანდი დარჩა ხის ძირში, რამდენჯერმე შეანძრია ხე და უკან მობრუნდა. კვლავ ბეკოს ახლო გაივლის. ბეკო ფართოდ დაადებს თვალებს და შეაჩერდება ლანდს.

ერთი გაოცება გაოცდება, პირს დაადებს დასაყვირებლად, მაგრამ ხმა დაეკარგება, და პირაღმა დაეცემა. ლანდი კი შავს წყვილადში ინთქება, იკარგება.

ბეკო ერთს ხანს მებდაკრულივით დარჩება.

— ნუ თუ? ღმერთო ძლიერო!!—ბეკოს გული ძლიერად უცემს, ღამის არის ბუდიდან ამოხტეს.

— შენს ფრთებს ქვეშ ვაფარებ ჩემს მოხუცებულ თავს, უზენაესო!!

პირჯვარს იწერს, ადგება და ლოცვით გამოვა ტყიდან.

მოდის ბეკო და თან ფიქრობს „იქნება წმ. გიორგიმ უკვე შეისმინა ჩემი ვედრება და ერთი მხედართაგანი გამოჰკზავნა, რომ დაითვალოს ჩემი ლურსმანი და ცის უფალს მოახსენოს! ან იქნება თითონ ის არის... ის, ჩემი დამლუპველი, გამატიალბელი? ჰოჰო, თუ დადის იგი ქვეყნად ცეცხლმოკიდებული და ვერ ჰპოვებს თავშესაფარს? იქნება ცოდვის მოსანანიებლად ჩემს ახლო-მახლო დადის და მოსვლას კი ვერა ჰბედავს? ჰა, ვერც გაბედავს!! როგორ გაბედავს მომეკაროს? ვიხილო იგი მე თვალთ და შევიბრალო? არასოდეს!! მე ხომ ცოცხალი დამსამარა! მეწისქვილე, გლახადა! მერე რა ბეკო? ვინ ბეკო!! არა, მისი ხსნა არ შეიძლება! არ შევიბრალებ! ვერ შევიბრალებ!!

შეჩერდება ბეკო, უკან მოიხედავს და ხმა მაღლა იტყვის:

— არ შევიბრალებ, რათა მე არ შემიბრალო მან!! ფეხს აღჩქარებს.

— მაგრამ, ამაღამ, რომ მოაკაკუნოს კარზე? მთხოვოს ბინა? ჰა! არა! ბეკო მას როგორ მისცემს ბინას?.. რომ ჰური მთხოვოს? შემევედროს, მთხოვოს პატიება? არა! არა! შენც უჯალო, ნუ ჩამადგებ მე განსაცდელში!!

ასეთი ფიქრებით ბეკო მიუახლოვდა წისქვილს. წისქვილის წინ მოეჩვენა ტყეში ნახული ლანდის მსგავსი რაღაც სიგანი.

— არა, გეუბნებ! არა!—აენთო ბეკო,—სახელითა მამისათა და ძისათა!

ლევო ქიაჩელი.

(შემდეგი იქნება)

